

- Znaš li, majčice, što mi je obećao porkulab Andre?
- Znađem, dušo, znađem.
- Porkulab je rekao, da ću danas s njim na more!
- Ako bude lijepo vrijeme.
- Pa danas je lijepo, majčice!
- Jest, lijepo je, dušice moja. I tebe će majčica urediti, da joj budeš lijep.
- Porkulab će sigurno do Kraljevice, jelde majčice?
- Po svoj prilici. On ima uvijek da obavi kakav posao u Kraljevici.
- Da ne zakasnim, majčice zlatna!
- Ne ćeš, dušo. Ima još vremena. Hoću da lijepo uredim ovu tvoju zlatnu kosu. Pazi, da u čamcu budeš miran, da se ne bi porkulab ljutio.
- Hoću, majčice. Ja sam uvijek miran, kad me porkulab uzme sobom.
- Ali ti treba da si i inače miran i dobar. Tatica tvoj bi se jako žalostio, kad se s vojne povрати, kad bi doznao, da nisi bio uvijek dobar.
- A kuda je ono tatica pošao?
- Na vojnu je pošao tvoj tata, dušo.
- Zašto nas je naš tata ostavio? Mogao je mene uzeti sobom.
- Tatica je morao sam poći. To je njegova dužnost. Tvoj je tata podkapetan, a ujak je kapetan naše čete, pa su oba morali na vojnu.
- Nije li tatici bilo ljepše ovdje? Da je ostao, danas bi s nama išao u Kraljevicu.
- Tata nije smio da ostane. On je morao poći na vojnu.
- A što je to vojna, majčice?
- To je rat protiv Turaka.
- Rat! Je li lijep rat, majčice?
- Rat nije, dušice moja, lijep. Rat je veliko zlo!
- Pa zašto je tata pošao u rat, kad rat nije lijep?
- Morao je. To mu je bila dužnost.
- A što će tatica u tom ratu?
- Pomoći će Turcima oteti jedan grad; naš grad: kršćanski grad.
- Koji je to grad, majčice?
- Taj se grad zove Klis.
- A što je to Klis?
- To je jaki grad, što se inače zove i tvrđava. Taj su nam grad davno Turci oteli.